

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lutego 2016 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKo [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. B. złożył własnoręczny wniosek o wznowienie postępowania wraz z dołączonym doń wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Wyznaczony mu obrońca z urzędu poinformował Sąd Apelacyjny o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, dlatego też wezwano skazanego do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego jego pisma procesowego poprzez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę z wyboru pod rygorem odmowy jego przyjęcia. A. B. powyższego braku formalnego nie uzupełnił, domagając się jedynie wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu. Ten ostatni wniosek A. B. nie został uwzględniony. Następnie wskazanym w części wstępnej zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2015 r. odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Powyższą decyzję w terminie w całości zaskarżył A. B.. We wniesionym

zażaleniu skarżący zakwestionował stanowisko wyznaczonego mu obrońcy z urzędu, jak i prawidłowość wypełniania obowiązków oraz wskazał, że w nieuprawniony sposób odmówiono mu kolejnego obrońcy z urzędu wobec błędnych ustaleń co do jego sytuacji materialnej. W konkluzji A. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, wyznaczenie innego obrońcy z urzędu i wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie okazało się zasadne i dlatego nie mogło podlegać uwzględnieniu. Prawidłowo bowiem odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

Analiza materiałów tej sprawy dowodzi, że skoro wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu, po zapoznaniu się z aktami prawomocnie zakończzonego procesu oraz stanowiskiem A. B., poinformował Sąd Apelacyjny o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, to prawidłowo wezwano skazanego do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego jego pisma procesowego poprzez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę z wyboru pod rygorem odmowy jego przyjęcia. A. B. w określonym mu terminie braku tego jednak nie uzupełnił, formułując jednocześnie zastrzeżenia co do sposobu wypełnienia obowiązków przez obrońcę z urzędu i domagając się wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu. Wniosku tego nie uwzględniono wobec niestwierdzenia, aby dotychczasowy obrońca skazanego w nierzetelny sposób wykonał nałożone nań obowiązki procesowe.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. wyraźnie zakłada, że jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, to powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Przytoczone tu okoliczności sprawy jednoznacznie dowodzą, że zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania jest prawidłowe, jako następstwo uznania, iż pismo A. B. dotknięte jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.).

Również podnoszona w samym zażaleniu przez skarżącego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby mogła skutecznie podważyć twierdzenie o prawidłowości wydanego zarządzenia. Wskazuje on bowiem na okoliczności stanowiące jego

zdaniem przesłanki do wznowienia postępowania, choć w tym przedmiocie wypowiadała się już obrońca z urzędu. Podnieść tu trzeba, że obrońca zapoznał się z materiałami sprawy, jak i stanowiskiem samego skazanego, a następnie w sporządzonej opinii stwierdził, iż brak jest w niniejszej sprawie podstaw do wznowienia postępowania, uzasadniając przy tym obszernie swoje stanowisko. W tej sytuacji dla prawidłowej realizacji obowiązków procesowych nie było konieczne osobiste spotkanie obrońcy ze skazanym.

Skarżącemu wskazać przy tym należy, że organ procesowy, który podejmuje decyzję o wyznaczeniu obrońcy z urzędu, nie dysponuje prawnymi możliwościami kontrolowania zasadności przedstawionego przez tego obrońcę stanowiska. Ma on jedynie kompetencję do dokonania oceny prawidłowości wykonania przez niego obowiązków dla zapewnienia stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie wynikającym z art. 84 § 3 k.p.k. Jak już jednak podniesiono, w sprawie tej nie stwierdzono, aby wyznaczony z urzędu obrońca w sposób nierzetelny wykonał zlecone czynności. Sąd Najwyższy, rozpoznając zaś niniejsze zażalenie, bada wyłącznie zgodność z prawem zaskarżonego zarządzenia.

Należy przy tym podkreślić, że zagwarantowania skutecznej pomocy prawnej, o którym tu mowa, nie należy rozumieć w sposób, w jaki to czyni skarżący. Nie jest bowiem rolą organu procesowego wyznaczanie kolejnych obrońców z urzędu dopóki któryś z nich nie sporządzi wniosku o wznowienie postępowania zgodnie z wolą samej strony. Zadaniem obrońcy wyznaczonego z urzędu jest ustalenie, mając na uwadze ściśle prawem określone podstawy wznowieniowe, czy w danej sprawie pojawiły się właśnie przesłanki, które powinny skutkować takim wznowieniem. Rolą obrońcy z urzędu nie jest zatem spełnianie oczekiwań strony, dla reprezentacji której został on wyznaczony, ale dokonanie rzetelnej weryfikacji w omawianym tu przedmiocie.

Jak już wskazano wcześniej zaskarżone zarządzenie zostało wydane w zgodzie z prawem. Dlatego też Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

